

Gasca mea

(fragment)

Capitolul 1

Poate la mare...

Îmi aprind o țigară. Doamne ajută!

Trenul se pune în mișcare huruind ca dobitocul pe șinele de oțel. Niciodată nu i-a pasat mecanicului de mahmureala existențială a pasagerilor. De violurile ocazionale din separeuri sau de bețiile din timpul călătoriei, de excesele nașului sau cuțitărelile ebrietăților în căutare de scandal. Vagoanele au fost și sînt universuri paralele, cu propria lor lege, independente de timpul care se scurge timpit de haotic, afară. Întotdeauna în tren am fost asexuați. Pasageri cu țigete sau cu puțe, sîntem totuna. Ne ajută la amorfizare mirosul puturos de budă veșnic mînjită cu căcat istoric.

Revin.

Doamne ajută!

Îmi fac cruce. Așa m-a învățat mama să fac atunci cînd încep un drum lung. Nu știu niciodată cînd și cum se va termina.

Scrumul scrijelește dire lascive pe coridorul arhiplin. Bagaje aruncate în dezordine între picioarele proaspăt epilate ale puștoaicelor. Mucuri fumate pe jumătate se lipesc de plasele și gentuțele cu țoale. Un carusel de mirosuri și miresme înnebunitor de pitorești decorează universul ușor... nazal, de prin compartimentele acceleratului cu regim de rapid și ocazional personal. Așa sînt trenurile în România. Lîngă slană cu ceapă găsești metafora femeii boite cu fel de fel de mirodenii și parfumul scump se pierde în aburii de la țuică.

Oricum, gagicile sînt orbitor de faine atunci cînd merg cu trenul...

Uite d-aia iubesc România asta de căcat! Nimănu-i pasă de țara asta, unde patriotismul se cîntărește în gunoaiile din fața casei, iar imaginea mamelor care-și vînd copiii pe la porți pentru cîtiva gologani e pusă la loc de cinste în dosărelul pentru brandingul de țară. E țara în care fetele se licitează singure în cluburi și vînează partide bune la colț de stradă. E țara mea!

Aici frumusețea gagicilor face să pălească faima curtezanelor moscovite sau a unguroaicelor roșcate. Aici gingășia muierescă

se măsoară în poezia pufului de pe mîna și a boielii stîngace de pe față. Sînt faine rău româncele! Sînt zeițele lumii, ce naiba!

Numai că Bunul Dumnezeu nu-și întoarce fața de la români... Și nu-i lasă să cadă în păcat cu orice fetiță.

Îmi revin exact la timp pentru că gîndurile riscau să îmi devină brusc sonore. Trenul pornește la vale împreună cu toate gîndurile și mirosurile care decorează o noapte unică în banalitatea ei. Stelele spun povești călătorilor dintr-un personal uitat de lume, care se intersectează la un moment dat cu orizontul ferestrei în care-mi îngrop miopia... Ochii filmează, prin ferestre prăfuite, o natură ce se întinde ca o virgină perversă, clipesc oboșiți și îngîndurați. Două siluete de tinere fragede se mișcă senzual sub lumina chioară a unui neon, care, în tinerețea lui, chiar a servit ca obiect de iluminat. Mă uit păcătos la fundulețele lor fragede și apetisante, la carnea ce dă să rupă decolteurile îndrăznețe și... mă gîndesc păgîn ce le-aș face.

Îmi mai aprind o țigară oftînd că nu mai am și io vîrsta aia nebună de licean. Asemeni unui boșorog, proaspăt absolvent de facultă, mă resemnez cu o mahoarcă, adînc îndesată pe gîtul aromat dinainte cu niscai bere. Regret un pic avîntul de odinioară și vîrs pe gît o Niagară de bericioaică. S-a dus la țanc. Mațele îmi grohăie simpatic, semn că berea face slalom prin ficat. Nu o să mă îmbăt niciodată cu bere. Nu o să mă lase conștiința să mă fac varză și să uit de mine...

Am deja patru ani de cînd am spus „Pa!” liceului și de atunci tot încerc să îngrop amintiri care mai de care, doar pentru a fi sigur că-mi realizez unicul scop în viață: colecția de povești cu care o să se delecteze viermișorii pe lumea ailaltă.

Frate, dacă știam că facultatea o să mă prăfuiească în halul ăsta, în mod sigur mă apucam de alt sport. Sticlism, sau mă făceam hamal în gară doar pentru a căra cu circa bucățele din povestea altora sau pur și simplu o ardeam sub formă de „plojniță patentată”, după cum mă răsfăța mama cînd vedea că nu am dus gunoiul. M-am dus vîntor în facultatea de fete, că așa știam io că e Filologia, și am ieșit iepure de colivie. Am intrat rebel și m-am retras crăcănăt de atîtea șuturi în cărnos. M-am dus holtei și am ieșit semi-casnic, semi-însurat. Tulai, Doamne! Ce aș mai scuipa pe dușumeaua asta jegoasă!

Încă o țigară, că m-am enervat! Poate tutunul o să mă ajute să formatez odată memoria asta mult prea încărcată cu prostii!

Chipuri necunoscute împrășcă aerul cu povești mute despre un trecut ambiguu. Beau o bere rece savurînd fiecare gură care mi se prelinge pe gît. Rîgîi fericit de eliberarea sonoră a gazelor și îmi amintesc de frățiorul meu din copilărie, Tachito, care mă așteaptă undeva la buza mării rîgîind mult mai virtos decît subsemnatul. Îmi vine să filosofez despre bere. Ce este spuma? De ce este galbenă? E adevărat că a fost lansată pe piață de egipteni? O colecție de tîmpenii îmi invadează cutiuța în care mama natură, în lipsă de imaginație, mi-a ascuns una bucată de creier pane, respectînd întru totul gramajul scris în meniu. Răspunsurile la întrebări se desenează imaginar pe nisipul umed de la marginea mării.

Cîndva nici nu mă gîndeam că voi sta în semiobscuritate singur și voi avea tot timpul din lume numai pentru mine. Niciodată nu m-am simțit atît de liber. Toată lumea e a mea. Mă simt și eu un mic Leonardo di Caprio în *Titanic*. Călare pe viață, pe destin, pe lume. Pe fete? Asta depinde de perspectivă, pentru că, oricum ai privi problema cu fetele, ele călăresc întotdeauna situația... Au ceva felin în ele, mimozele astea venite de pe Venus. Cad tot timpul în picioare. Și ce pereche de picioare! Măculiță, sînt unele cu niște copane cărnoase de zici că acu au ieșit de la rotisor... Dar nu-i problemă... cu vorbe iscusite, și cele mai abitir ciolane de duduie se desfac fermecate în fața Ursanului ambetat de atîta oprism și libertate... Că așa e în viață! Unii cîștigă pentru că s-au născut campioni, iar alții nu reușesc să treacă nici de calificări.

Simt că e suficient să pocnesc din dește și noaptea devine zi, iar povestea se face ca prin minune realitate. Pițipoancele vor cădea la picioarele acestui zeu al iubirii care sînt, cu modestia aferentă, acest Eu din vara asta. O zburătăceală haotică prin paturile mereu calde și pline de surprize, un șir lung de povești încheiate apoteotic cu un orgasm binemeritat... Iată rețeta de consum pentru vara asta!

– Ah, de-abia aștept să ajung la mare!

Taci! Că ultima vorbă a ieșit cu voce tare pe bușon și le-am speriat pe păpușile ce decorează cu țigara în mînă geamurile negre ale trenului. Se oglindesc în ferestre cu cea mai mare seriozitate interzicînd ochiului rimelat să se piardă dincolo de sticlă, în noaptea pîcloasă. Pentru ele nu există niciodată un dincolo de aparențe. Unele dintre ele se studiază atent, chiar, în geam, retușînd pe ici pe colo un petic de sîn, o geană căzută-n decolteu.

Un zbor continuu peste un univers care trăiește în neștire. O viață cu zîmbetul larg pe față trăită între prieteni. O insulă lipsită de griji, în care clipa se prelungește în poveste devenind eternitate... Asta este pentru mine vara asta. Un paradis meritat cu atît mai mult cu cît mi-a fost interzis atît de mult timp. O revanșă a destinului care și-a adus aminte și de steaua norocoasă

sub care mama m-a adus pe lume. Simt că din seara asta, clepsidra vremii va curge direct în sufletul meu.

O alergătură în gașcă printre norii care așteaptă pufoși să fie inhalați de nări avide de vise. Niște păsări răpitoare care vor mușca din carnea fragedă, doar pentru a smulge plăceri de-o vară și pentru a îngroșa șiragul de amintiri. Ăștia sîntem noi, Babu, Colonelu', Pictoru', Țache, Miță, Florinauză, Păunașu', Rasheed, Staru' și, cu modestia aferentă, io, adicătelea, Ursan. Absolviți de orice vină pentru că vara asta sîntem iar copii, putem face cuceriri pe bandă rulantă și să ne trimitem conștiința la culcare, în momentul în care ne vom povesti unul altuia experiențele amoroase în fața unei sticle de bere. Întotdeauna băieții văd partea frumoasă a cuceririlor în fața berilor, întotdeauna femeile sînt mai frumoase după o sticlă de bere.

După ce am intrat la facultă m-o pus dracu' să experimentez viața de însurățel. Mă îmbătam cu vorbe mari ca *totdeauna, niciodată, iubirea vieții, moarte, absolut* și alte chestii d-astea care mă proiectau inconștient în lumea cărților. Credeam în iubire mai ceva ca, Doamne iartă-mă, nu știu cine. Îmi convenea de minune să mă victimizez cu chestii siropoase citite pe ecranul televizorului, ori în vreo carte șmecheră necitită de alții. Mă pierdusem singur pe cotloanele întortocheate ale propriei mele imaginații. Stăteam uneori la două străzi de Romeo și încercam ocazional să îi fac lipeala cu Julieta, chiar dacă ghicitoarea în bobi le spusese că n-au nici o șansă în amor. Mă vedeam alteori iubăreț romantic, pălit în falca stîngă de un vers eminescian și în cea dreaptă de pistolul Văcăreștilor. Și cînd voiam să fiu simpatic cu lumea din jur, mă îmbrăcam în griul bacovian și făceam strip tease la marginea imaginației. Nu de alta, dar mă plictiseam cîteodată.

Dar cred că asta este foarte normal pentru studentul de la filo'. Să trăiască himere pe care și le administrează zilnic, în vena avidă de altceva decît de sînge. Studentul iubește din cărți și nu știe niciodată să facă diferența dintre real și imaginar. Studentul crede că gîndurile lui și optica lui mioapă pot substitui lumea asta pe care fiecare o vede altfel. Studentul crede, studentul simte, studentul trăiește aiurea... Și io, ca prostu', m-am trezit că devin varianta masculină a lu' tanti Bovary. Ce să-i faci, în zilele noastre, dacă nu ai probleme, îți faci! Dacă nu ai de ce să-ți plîngi de milă, găsești tu ceva să te faci să stai în fața oglinzii și să-ți bocești amar în barbă zicînd că nu mai ai altceva de făcut decît să iei diavolul de coarne și... să te sinucizi.

Ce tîmpit! Pe vremea aia chiar eram în stare să mă omor. Inventasem chiar și o strategie de punere în practică a planului. Întîi m-aș fi drogat bine cu niscai somnifere care să mă amorțească în așa hal încît să nu îmi dau seama de ce fac. Apoi mi-aș fi tăiat atent venele de la încheietura mîinii și aș fi lucrat un

pic și la artera de la inghinali. Apoi aș fi încălecat pervazul geamului de la camera mea și aș fi sărit în gol de la etajul cinci. Și, în final, în timp ce zburam în jos, mi-aș fi tras un glonț în cap, ca să fiu sigur că situația nu poate scăpa de sub control. La sfârșit de tot, cred că m-aș fi strivit de asfalt... sau de iarbă... Sau aș fi rămas un timp în aer... Să văd cum e să îți zbori ultimele clipe de viață... Tare, nu?

Cred că îmi plăcea gândul că moartea mea ar putea șoca. Ar stîrni lacrimi, bocete și alte chestii d-astea care te-nduioșează. Mă gîndeam că absurdul situației m-ar transforma într-un nu știu ce martir al iubirii, într-un Werther, mult mai prost ca originalul. Mă și vedeam pe catafalc, frumos ca un mic Luceafăr contemporan, rece și nemuritor etc. Toată lumea plînge după mine... Toată lumea mă regretă. Dușmanii își cer iertare, iar prietenii mă bocesc. Iubitele ocazionale strivesc lacrimi grele de batiste și înghesuie sîni pe care i-am morfolit odată pe marginea sicriului de lemn. Eram atît de tînăr, de vesel, de fericit în

moartea mea prostească încît mă și vedeam scriind testamente melodramatice cu „distrați-vă, prieteni, nu mă plîngeți pentru că nu vă vreau supărați” și alte sifonăreli d-astea care ar fi stîrnit rîsul și puștilor de grădiniță. Bine că nu am făcut-o... Aproape că mă înduioșează și acum imaginea asta de care am scăpat, slavă Domnului, întreg și nevătămat. Oricum e foarte tare că, imaginat, pentru cîteva minute, v-am avut pe toți, acolo, la înmormîntarea mea... D-aia sînteți prietenii mei și d-aia vă iubesc...

Revenim. Cred că fiecare dintre noi are o perioadă romantică. E o vîrstă în care ne place să fim patetici. Să fim absoluți, să ne dăm în stambă cu o iubire care, între noi fie vorba, nu mai înseamnă nimic în ziua de azi. Și asta pentru că de fapt tot ce contează nu este beția asta de vorbe frumoase „te iubesc-uri” absolute și „veșnicii de loialitate”, ci... prietenia. Încrederea este forma perfectă a celei mai frumoase iubiri. Îți plantezi sufletul în inimile prietenilor și îl lași să crească. Poți fi sigur că prietenii nu vor uita niciodată să ude floarea din inima lor. Țsta e secretul fericirii, dragilor!

